

Часть кждъ деветъ сутрината, накарахъ ни да влѣземъ, Марончели и азъ, у една враница, и ни заведохъ у градътъ. Спрѣхми се на палатътъ на *догатъ*; сѣтнѣ, като възлѣзохми у тѣнищитъ, турихъ ни у стаята, дѣто нѣколко дена по напрѣдъ се намираше г. Капорали; не знамъ кждъ сѫ го завели. Разехождахми се додѣто доджъ да ни заведжъ на пяцата. Чакането бѣше дѣлго. Най послѣ, на пладня, видѣхми да доде испитвачятъ, и ни каза, че трѣбува да излѣземъ. Лѣкарятъ доде при настъ и ни подаде да испиемъ по една чешя *ментъ*. Приехми и останахми признателни за тая ракия; а още по много за дѣлбоката жядостъ, която ни гасвидѣтелствуваше той добъръ старецъ. Той бѣше докторъ Досмо. Слѣдъ туй, главатарятъ на збиритъ доде кждъ настъ, за да ни тури веригитъ, и трѣгихми подирѣмъ, заобиколени отъ другитъ збири.

Слѣзохми изъ великолѣпната сѣлба на Исполинитъ, която ни накара да си припомнимъ за *догатъ* Марино Фалиеро, комуто отрѣзахъ главата тука; влѣзохми подъ голѣмата галерея, която отъ дворътъ на палатътъ гледа къмъ малката пяца, и отъ тамъ се обѣрнажми на лѣво кждъ езерото. Посрѣдъ малката пяца се въздигаше единъ одъръ, на който трѣбуваше да възлѣземъ. Два реда войскири Нѣмци бѣхъ наречени отъ сѣлбата на Исполинитъ до одърътъ; прѣминалхми посрѣдъ тѣхъ.

Щомъ възлѣзохмы върху одърътъ, погледахми наоколо си, и видѣхми твърдъ много свѣтъ, който бѣше настрѣхнѣлъ. Отъ далеко се съгледвахъ други распелени войскири. Казахъ ни, че пасѣкждъ се намирахъ топове съсъ запалени фитили.

И тая малка пяца бѣше сѫщата, дѣто по Сен-